

בש"פ 5923/20 - מוחמד אבו שמלה נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5923/20

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: מוחמד אבו שמלה

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום
11.8.2020 במ"ת 26514-07-20 שניתנה על ידי
כבוד השופט נ' סילמן

תאריך הישיבה: י"ד באלול התש"ף (3.9.2020)

בשם העורר: עו"ד אסף טל; עו"ד קורל בן יעקב

בשם המשיבה: עו"ד חיים שוייצר

החלטה

מונח לפני ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 11.8.2020 (מ"ת 26514-07-20; כב' השופט נ' סילמן), במסגרתה הורה על מעצר העורר עד תום ההליכים נגדו לפי סעיף 21 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1966. הערר מופנה כלפי קביעת בית משפט קמא כי קיימת תשתית ראייתית לכאורית לביצוע עבירות בנשק; ולדחיית הבקשה לבחינת מעצר באיזוק אלקטרוני.

1. כתב האישום מייחס לעורר נשיאה והובלת נשק, ירי באזור מגורים ושיבוש הליכי משפט. על-פי עובדות

עמוד 1

האישום, בין משפחת הנאשם למשפחת המנוח סכסוך משפחתי. על רקע זה, הגיע המנוח לבית הנאשם, שם החלו חילופי ירי בין הנוכחים במהלכם נהרג המנוח - בהם לא היה מעורב העורר. מיד לאחר מכן, יצא העורר מביתו כשהוא נושא נשק, רץ לכיוון המנוח השרוי על הכביש, אך הורחק על-ידי אנשים שהגיעו למקום. אז, ירה העורר באמצעות הנשק 6 כדורים באוויר. לאחר מכן, ניסה הנאשם לגרום לקטין אשר צילם את המאורע למחוק את הסרטון המתעד את הירי באוויר.

בד בבד להגשת האישום, הגישה המדינה בקשה למעצר עד תום ההליכים. הסניגור הסכים לקיום תשתית לכאורית בעבירות הירי ושיבוש הליכי המשפט; אך חלק על קיומה ביחס לעבירות בנשק, בטענה כי אין ראיות לכך שהעורר נשא נשק למקום בו היה שרוי המנוח. בית המשפט המחוזי קבע כי ישנן ראיות לכאורה לביצוע כלל העבירות המיוחסות לעורר; ודחה את בקשת הסניגור לבחינת חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני, כמו גם את הבקשה להפנות את העורר לקבלת תסקיר שירות מבחן.

העורר טוען שתי טענות עיקריות. אחת, כי אין ראיות לכאורה לעבירה של נשיאה והובלת נשק לפי סעיף 144(ה) לחוק העונשין, התשל"ז-1977. השנייה, כי בית משפט קמא טעה בכך שלא הזמין תסקיר מעצר, לבחינת האפשרות של חלופת מעצר באיזוק אלקטרוני. בא-כוח המדינה חלק על עמדת הסניגור ותמך בהחלטת בית משפט המחוזי.

2. באשר לקיומן של ראיות לכאורה בעבירה של נשיאה והובלת נשק, די להפנות לעדות של אמיר סיהא, בעמוד 3, שורות 68-71. האמור לא רק מבסס באופן לכאורי את העבירה של נשיאה והובלת נשק, אלא גם את מסוכנותו של העורר, הנשקפת מכוונותיו שלא יצאו לפועל בשל הנסיבות. אכן, סיפור המעשה מלמד על מסוכנות. אם נתייחס להתנהגות העורר, לאורך כל סיפור המקרה, השימוש בנשק שהוכח לכאורה, בנסיבות העניין, אכן, מצביע על מסוכנות ומחזק את עילת המעצר.

באשר לחלופת המעצר ואי-הזמנת תסקיר, נאמר זאת: תסקיר מעצר הוא כלי עזר חשוב לבית המשפט של המעצר, והניסיון מוכיח את יעילותו ותרומתו. לצד זאת, בנסיבות תיק זה, בית המשפט המחוזי סבר שרמת המסוכנות הנשקפת מהעורר מובילה לתוצאה אליה הגיע, ולא מצאתי לנכון שנפלה טעות במסקנה זו. אם כי נדגיש, שוב, כי יש להזמין תסקיר במקרים המתאימים לכך, גם בעבירות חמורות, אך אין חובה לעשות זאת ביחס לכל בקשת מעצר. החלטות בית המשפט המחוזי מנומקות ומפורטות, ולא מצאתי לנכון להתערב בכך. הערר נדחה.

ניתנה היום, י"ד באלול התש"ף (3.9.2020).

ש ו פ ט